

gloeiden van de wind en van de pret, die te wachten stond. Toen wilde ze aan vader en moeder niet meer denken. Echt vrolijk wou ze zijn. Echt pret hebben. En wat stak er nu voor kwaad in oms eens aan iemands bel te trekken . . . ? Eerst bij Janus den bakker. Stil . . . ! Zachtjes . . . ! Waar was de bel? Die was er niet! Maar een klopper heeft hij op z'n deur. Een paar harde slagen! Dan rennen ze weg. Om de hoek van de straat wachten ze. 't Is bijna donker, maar als de deur opengaat zien ze Janus bij 't flauwe licht van de lantaarn. Hij kijkt rond. Hij is verbaasd. In die tijd zijn ze in het dorp niet gewend aan het belletje trekken in de avond. Ze horen hem iets mompelen. Jannetje staat te beven op haar beentjes! Als hij nu eens naar buiten komt met een stok en haalt hen in en slaat er op . . . ? Maar juist die angst maakt het spel zo prettig, zo heel anders dan een gewoon spelletje. Met de anderen sluipt ze rillend van kou en van opwindning naar een volgend huis, dat van den notaris. Een deftig groot huis met een bel en een straatlantaarn vlak vóór de ramen. Hard trekt ditmaal Maatje aan de bel. Ze gichelt er bij en Dolf fluistert, dat ze stil moet wezen. Maar ze kan het lachen niet meer laten en ze rennen zo hard weg, dat het dienstmeisje als ze de deur opent, hen wel horen moet:

„'t Is een schande! En dat op Kerstavond!” roept ze in de donkere nacht.

Van dat roepen worden ze nog vrolijker. Dolf en Wim zeggen, dat het hier in 't dorp nog veel leuker is dan bij hen in de stad en Janneke vergeet moeder en vergeet dat het laat is. Pret heeft ze! Echt doller pret! Van huis naar huis gaan ze. Hoe langer hoe driester worden ze tot ze eindelijk voor 't huis van den nieuwen dominee staan. Dan schrikt Janneke even terug. Moeder is niet kerks, maar dat weet ze toch: een dominee, dat is een ander mens dan iedereen. Een dominee, daar moet je eerbied voor hebben, ook al ga je niet naar de Zondagsschool. Maar Dolf is al de hoge stoep opgeklimmen. Hij heeft al aan de bel getrokken. Bijna op hetzelfde ogenblik holt hij weg. De anderen hem achterna. Maar Janneke struikelt over die stoep. Ze verliest haar klompje. De deur gaat open. In de gang brandt een lamp. Een klein meisje op straat, zoekend naar de klomp. Een lange meneer in de voordeur. Met een paar stappen is hij bij haar. In de verte gelach en het klepperen van vlugge voeten. Een hand is op haar schouder:

„Belletje trekken op Kerstavond? Kon je zo gauw niet weggkomen met de vriendinnen?”

Zo verlegen is ze nog nooit geweest. Ze heeft willen wegvlugten, maar die hand en die lastige klomp

„Kom, veel leuker bij ons dan op de straat met je kornuitjes!”

Haar handje voelt ze door zijn grote hand gegrepen. Hij trekt haar zacht de stoep op:

„We zullen maar niet vragen, hoe je heet en waar je woont. Dat vinden belle-trekkers nooit prettig. Niet bang wezen, zus! Dominees eten kleine meisjes niet op. Zo, laat de klompjes maar op de mat staan. Dan gaan we eens binnen kijken!”

Als de deur van de woonkamer opengaat, durft Janneke haar ogen niet opslaan. Ze zou willen huilen en durft het niet, vluchten en kan het niet. Altijd nog houdt de hand haar vast. Nu spreekt de vrolijke stem:

„Nog een gast, die onze Kerstboom wil zien, jongens! Zing maar eens een mooi lied voor haar, want ze is nog wat verlegen!”

Tot vlak bij de Kerstboom voert de hand haar, maar Janneke heeft van de mooie lichten, de gekleurde ballen en zilveren slingers niets gezien. Ze stond daar als een heel schuldig, een heel angstig meisje. Eerst toen al de anderen, de vriendelijke dominee, de mooie mevrouw, de gasten en de kinderen, die ze niet kende en die zeker uit de stad kwamen, eerst toen die in de hoek van de kamer bij de piano hun Kerstliederen zongen, eerst toen heeft ze de ogen opgeslagen. De zangers staan met de rug naar haar toe. Ook de vrolijke, jonge dominee kijkt naar Janneke niet om. 't Is nog zo lang niet geleden dat hij zelf als jongen belletje trok in de stadsstraten. Hij kan het best vergeven en er om lachen. Daarom zal hij het kleine meisje eerst rustig van de Kerstboom laten genieten. Dan krijgt ze wat lekkers te eten en te drinken en dan maar gauw naar huis, zodat ze daar niet ongerust worden.

Zo heel lang heeft het niet geduurd, of Janneke is vrijmoediger geworden. Nooit heeft ze van zo dichtbij een Kerstboom gezien. Wat een kleuren! Wat een licht! Stil, heel stil staat ze en staart maar naar al dat moois. Al gauw vergeet ze de zangers. Zou ze even met de vinger aan dat blinkende lantaarntje mogen raken? Zouden die slingers echt van zilver zijn ? Die gouden ster, is dat nu echt goud? Dan moet de nieuwe dominee wel heel rijk wezen! Kijk, onder de boom ligt ook nog wat: koek en chocola, sinaasappelen, gekleurde noten, een houten paardje, een pop wat een prachtige pop! Voor wie zou die wezen? Voor een van de kinderen uit de stad, die daar staan te zingen? Ze weet: dominee heeft nog geen kinderen. Die is nog maar net hier komen wonen met zijn jonge vrouw. Lang kijkt ze naar de pop. Dan durft ze een stapje terug te gaan en achter de boom te kijken. O, wat is dat mooi ! Een klein open huisje! Daarin staat een wiegie en daarin een kindje. Het heeft nog geen kleertjes aan. Het strekt de armpjes naar haar, naar Janneke uit, als wilde het bij haar zijn. In 't huisje staat een koetje en een ezeltje met lange oren. Maar dan is 't geen huisje, dan is 't een stal! Wat doet nu zo'n klein kindje zonder kleertjes in een stal ? Als ze 't er eens even uitnam, even uit de wieg in haar warme handje. Het eens van nabij bekijken Och wat een liefje!

Het heeft de oogjes wijd open. Het kijkt haar aan, alsof het zeggen wil: Bij jou, Janneke, zou 'k het beter hebben dan in een stal bij 't koetje en de ezel. Stil maar, klein popje, zo lang ze zingen, mag je bij Janneke wezen, in haar hand. Heb je 't zo koud? Zou je heel even in de warme zak willen onder Janneke's schort? Heel even maar ? Ze heeft geen ogenblik het plan gehad om het mooie poppetje weg te nemen, Neen, zo is Janneke niet. Maar 't is geweest, of het poppetje een echt kindje was. Ze heeft even alle andere dingen en mensen vergeten. Het kleine naakte ding heeft ze willen warmen. Meer niet. En dat nu juist op dat ogenblik de muziek plotseling moest zwijgen! Daar stond ze nu bedremmeld en nog veel schuldiger dan eerst, bij de Kerstboom. Kijk, daar kwam de dominee op haar toe. Net nog heeft ze tijd om de hand uit de zak te halen. O, als dominee nog even weg wilde gaan, dat ze het kindje weer terugleggen kon in de wieg . . . ! Maar dominee is niet weggegaan:

„Zo zus! Heb je nu eens goed de Kerstboom bekeken, terwijl wij zongen? En wil je nu wat mee naar huis nemen? Dan moet je mevrouw maar eens vriendelijk aankijken!”

Maar Janneke kan niemand aankijken. Ze is op het punt om in tranen uit te barsten, want wat moet dat nu met het kindje in haar zak? Nooit zal ze 't durven zeggen, wat ze gedaan heeft! O, dat ze weg kon lopen en nooit meer iemand zien! Maar daar krijgt ze een zakje in de hand gestopt. Koek en chocola, noten en een appel weet ze er in.

„We zullen je maar niet langer houden, anders worden ze thuis ongerust.”

't Is de stem van de vriendelijke domineesvrouw. Meteen is daar de dominee geweest, die haar de hand zacht op de schouder legt en haar naar de deur voert. In de gang fluistert hij haar toe:

„Kom je nog eens bij ons terug, zus? En . . . belletje trekken moet je maar niet meer doen. Je lijkt me een veel te zoet en te verlegen meisje om zulke spelletjes te doen.”

Ze heeft alleen kunnen knikken. Niets heeft ze kunnen zeggen. Daar stond ze weer op de stoep net als zo even. Maar o, wat moet ze toch beginnen? Nu heeft ze gestolen! Kan ze nog terug? Die vriendelijke dominee, zou ze 't hem durven vertellen . . . ? Neen, neen! Dat nooit. Van jezelf zeggen, dat je iets gestolen hebt, dat zou toch geen mens kunnen? Alsof het kleine poppetje in haar zak van lood was, zo zwaar heeft het haar gewogen. Als een nietig, bedrukt, angstig Janneke is ze dien avond bij moeder thuis gekomen. Die heeft gedacht, dat haar dochttertje moe was van alle opwinding. Ze heeft wat naar de Kerstboom in de villa gevraagd en Janneke heeft korte antwoorden gegeven en gevraagd of ze maar gauw naar bed mocht.

De andere dag heeft ze Maatje gezien en de jongens. Waar ze toch was gebleven? Ze dachten, dat de nieuwe dominee haar had opgepakt en ze hadden in een volgende straat op haar gewacht. Toen ze niet kwam, zijn ze verder gegaan. Was 't waar? Had dominee haar gepakt? Maar Janneke heeft verteld, dat ze haar klomp verloor en dat ze naar huis was gegaan. Niets heeft ze verteld over de Kerstboom bij dominee. Ze is bang, heel erg bang, dat iemand, zelfs haar beste vriendin weten zal, dat ze een dief is. Angstig houdt ze het poppetje verstopt in haar zak. Ze durft het er niet eens uit te halen, want dan zou ze

er mee spelen gaan en dat mag ze niet. Een dief hoort onder de toren te worden opgesloten. Die hoort geen plezier te hebben. Ellendige Kerstdagen zijn het geworden en o, nog lang daarna zijn alle dagen even naar. De jongens gingen naar de stad terug. De school begon weer. Maatje was als altijd vol grappen, maar Janneke kon niet meer recht vrolijk wezen. Ze liep een straat om, als ze in de verte den diender of dominee zag lopen. Altijd moest ze denken aan het lege wiegje en aan het poppetje, dat niet van haar was, dat ze zo graag zou willen teruggeven en dat ze toch houden moest, omdat ze 't niet durfde.

Niemand begreep, wat Janneke scheelde: Maatje niet, moeder niet en de kinderen op school nog veel minder. Zo begon ze eenzaam te worden, want niemand vond het gezellig bij zo'n stil, verdrietig meisje. Moeder sprak van den dokter en dat Janneke zeker een beetje ziek was, maar haar dochtertje smeekte zo erg en ze was zo bang, dat de dokter haar geheim zou raden, als hij haar in de ogen keek, dat moeder eindelijk beloofde, dat ze nog wat zou wachten. En toen op een dag, 't was zeker al veertien dagen na de Kerstavond, daar begon het dorp te fluisteren. Het begon op school: Bij de Kerstboom van dominee had een kribbetje gestaan met het Jezuskindje. Op eerste Kerstdag was het kribbetje leeg geweest en nergens hoe ze ook zochten,, was het Jezuskindje meer te vinden

Toen begonnen ook de ouderen het op straat aan elkaar te vertellen: „Hoe bestond het! Wie stelde er nu een Jezuskindje? Dat moest wel een heel brutale dief zijn. Maar die zou gestraft worden, hoor! Zo iets slechts! Daarvoor zou Onze Lieve Heer wel zelf zorgen, dat den dief iets heel ergs overkwam!”

De eerste keer, dat Janneke het hoorde, was ze nog sprakelozener dan ze voordien was. Om beurten was ze wit en rood geworden. Ja, nu was het bekend. Nu wist het hele dorp het. Nu zou het niet meer lang duren, of Onze Lieve Heer, zou een vreeslijke straf voor haar bedenken! En al was ze dan nooit op de Zondagsschool geweest, toch heeft ze van de meisjes op school gehoord van Jezus, hoe Hij geboren is, lang geleden in een stal. Ze heeft nooit geweten, of ze het verhaal wel geloven kon, want moeder sprak er niet over. Natuurlijk, als je met iets niet te maken hebt, dan komt het er niet veel op aan, of je er al of niet in gelooft, maar als je 't Jezuskindje zelf hebt gestolen uit Zijn wieg, dan ga je alles geloven, wat je er van hoort. Uit angst ga je geloven. Uit angst ga je herinneren, alles wat je wel eens hoorde vertellen: dat Jezus bij God in de hemel is. Dat Onze Lieve Heer precies doet zoals Jezus het wil: straffen of vergeven Als stelen al erg is, hoeveel erger dan wel om het Jezuskindje mee te nemen en er niets van te zeggen. Ja, dat weet Janneke heel zeker: daar volgt een vreeslijke straf op! En omdat ze nu zo heel angstig werd, heeft ze iets bedacht waardoor de straf misschien minder erg zou worden: ze zal het poppetje niet houden. Ze zal het ook niet terugbrengen. Neen, dat durft ze niet. Maar als je iets dat je steelt, niet meer voor je zelf houdt, als je er nooit meer naar kijkt en er nooit mee speelt, misschien dat het dan zo heel erg niet is. Op een vroege morgen in Januari heeft ze het gedaan. 't Is nog schemerdonker geweest. Ongemerkt is ze de achterdeur van het huisje uitgegaan. Het schelpenpadje is ze afgelopen, toen een paar straten tot ze aan de laan kwam die grensde aan de grote villa. Daar is ze blijven staan bij het hek, waar de grote hoge